

DOV BOTLEK SPIJKENISSE

CLUBKRANT

2018-NR.2 HET VOORJAARSNUMMER

Deze Bestuursbikkels zijn ook te vinden op: WWW.DOVBOTLEK.NL

DOV Botlek Evenementen

Voorzitter

Peter Blanker

Secretaris

Adri Broersen

T:0181-635643

info@dovbotlek.nl

Adres secretariaat

Strausspad 40

3208 BL Spijkenisse

Penningmeester

Michael Ruisch

Rekeningnummer

Rabo Bank Hoeksche Waard

NL59RABO012.54.77.805

Algemeen bestuurslid

Martin Ruisch

Algemeen bestuurslid

Paul Bithray

Redactie clubkrant

Max Mersel

Kopij SVP mailen naar:

redactie@dovbotlek.nl

Website

www.DOVBotlek.nl

Evenementen commissie

DOV.evenementen@Gmail.com

Van de voorzitter

Na een tropische duikvakantie op Curaçao met mijn ouders en Gonda, ben ik weer in Nederland. Mijn verwachting was dat ik van de tropische weeromstandigheden hier lekker de lente kon beginnen, maar het lijkt er op dat we eerst nog een ijsduik kunnen plannen!

Ondertussen heeft de vereniging ook niet stil gezeten: Maarten en Pascal Pansier hadden al weken voorpret bij

het uitdenken en geven van de persluchtles "Mission Impossible", heeft Laura Maisan een paar leuke introductievideo's gemaakt die onder anderen via de Facebook pagina van het Rivièrabad te zien zijn en is de Valentijnstraining door Patty verzorgd.

Tot slot nog wat bestuurlijk nieuws: alle NOB instructeurs gaan deelnemen aan de (verplichte) bijscholing. Oorspronkelijk wilden we graag als 1 groep inschrijven maar agendatechnisch is dat niet gelukt. Vandaar dat Maarten, beide Pascallen en ik op 4 maart gaan en Adri en Henk op 24 maart, waarbij ook Angelo aanschuift!

Het bestuur heeft dit jaar de **Algemene Ledenvergadering belegd op 8 maart 2018.** Dit keer in de kantine van de Kempvis en op een donderdag. We hopen zo meer leden te trekken. We willen starten om 19:00 uur en verwachten rond 21:15 uur af te ronden. Inbreng, suggesties en wensen stellen we uiteraard op prijs en ik hoop jullie daar te zien. Vooraf zullen we het financiële overzicht rondsturen. (Sport)duik en snorkel veilig,

Peter Blanker

Kantduikplaatsen op Curacao

Hoewel Bonaire bekend staat als het duikparadijs op de Nederlandse Antillen, heeft Curaçao zeker ook mooie duikstekken. Als voorbereiding op onze vakantie in februari 2018 heb ik het boekje Duikgids Curaçao gekocht. Op basis van de selecties "kantduik" en "snorkelen" kwam ik op 33 duikplaatsen waar we naar verwachting goed te water konden en er al snorkelend ook genoeg te zien was. We hebben de duikplaatsen Cas Abou (nummer 28), Jan Thiel Baai (nummer 63), Playa Kalki (nummer 5), Tug Boat (nummer 67), Caracas Baai (ofwel Lost Anker in het boekje, nummer 66), Mari Pampun (nummer 56) en Vaersenbaai / Kokomo Beach (nummer 33) bezocht. Heel veel vissen gezien, met als hoogtepunten een rij sepias bij Tugboat, diverse flink grote murenes, poetsgarnalen, een steenvis direct bij de eerste duik op Jan Thiel en natuurlijk de schildpad. Ook de driftduik van Directors' Bay naar Tugboat is een aanrader! Je start dan op het strandje en na ongeveer 30 minuten naar rechts gezwommen te zijn, zie je wat snorkelaars. Dan weet je dat je bij Tugboat in de buurt bent!

Vakantie Curaçao 2018

Het is voor ons inmiddels een traditie geworden: Gonda en ik gaan met mijn ouders op vakantie richting de Nederlandse Antillen. Hierbij wordt er uiteraard ook regelmatig kennis gemaakt met het onderwaterleven, waarbij de dames snorkelen en pa en ik duiken. Omdat de vliegverbindingen tussen de eilanden als gevolg van financiële problemen van de lokale luchtvaartmaatschappijen moeizaam zijn geworden en het ons ook een dag kost hebben we ditmaal alleen Curaçao bezocht. Curaçao biedt ook iets meer dan alleen de onderwatersport: ik vergelijk Bonaire meestal met een kleine gemeente en Curaçao met een middelgrote stad. Ze hebben dan ook veel meer (kleding)winkels, stoplichten maar ook files!

Op *zondag 4 februari 2018* waren we om 9:30 bij de balie op Schiphol. Hoewel we alle formulieren al digitaal hadden moesten we toch in de rij voor het inchecken want het bedrijfje dat de bagage inneemt start pas vanaf 10:00. Maar het ging snel genoeg en we konden door naar de Douane en de paspoortcontrole. De instapvolgorde op Schiphol bij de TUI Dreamliner is eerst de Business Class (rij 1 tot en met 9) vervolgens rijen 35-45, 24-34 en dan de rest. Wij hadden onszelf bedacht op rij 16 en 15. De stoelopstelling is drie rijen van drie, dus bij ons moet er dan steeds 1 iemand apart zitten. En snel inchecken is wel zeer gewenst, want op de terugweg was er minimaal 1 gezelschap dat echt flink verspreid zat in het vliegtuig.

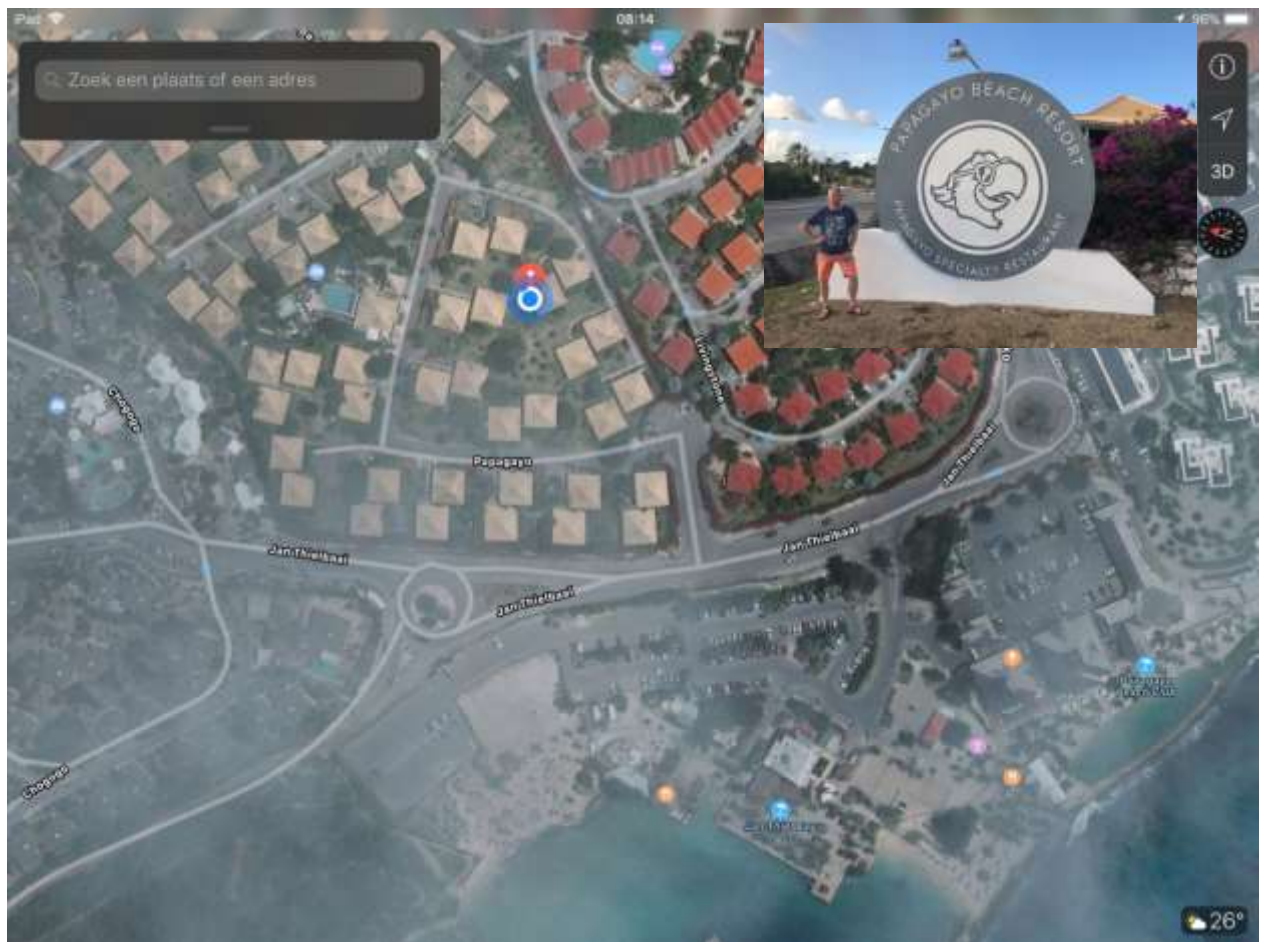
We vertrokken vanaf de Polderbaan om 13:35. De vluchttijd was 9 uur, met een mooi uitzicht op de sluisen van IJmuiden, via Londen en Zuidpunt Ierland in een boog naar Curaçao. Met nog 6 uur te vliegen zagen we een berg uit zee opsteken, waarschijnlijk Ponta Delgada op de Azoren als ik afga op het routekaartje. Bij aankomst op Curaçao stond de huurauto al op ons te wachten, de sleutel en het bedrag voor het parkeren was strategisch verstopt. Er stond echter een lange rij bij de parkeerkaart automaat en daarvoor hadden we ook al lang moeten wachten op de koffers. Dat laatste kwam door een verstopte kofferband, waarbij ik empirisch heb vastgesteld dat de noodstop van die bagageband niet werkt (bij terugkomst op Schiphol heb ik dat niet durven testen, maar was ook niet nodig daar). Als gevolg van de wachttijden kwamen we 1 NAF tekort en kregen die van een andere Hollander die net was gearriveerd.

Gonda is beter in zoeken, dit keer de ATM geldautomaat die ik dus niet had kunnen vinden. Duurde 5 minuten per uitgifte... pa vond en passant nog een gsm die we maar bij de ijssalon hebben afgegeven. Maar de grootste pech moest nog komen: we kregen de auto niet aan de praat!

Hulp van parkeerbeheer ingeroepen, wegenwacht gebeld en uiteindelijk maar een taxi naar ons resort Papagayo genomen. Daar werden we allerhartelijkst ontvangen (erg Amerikaans) en bleek ook dat er divers fruit, brood en beleg klaar lag. Geweldig!

De volgende dag was het wachten op reactie van de autoverhuur om de problemen met de auto op te lossen. Veelvuldig mailcontact gehad met Maaïke van DivingWorld Duikvakanties en rond het middaguur meegenomen naar de shop waar een luxere auto klaar stond. Het bleek dat de auto moest worden voorgegloeid en dat was niet bekend bij ons. 's Middags boodschappen gedaan bij de lokale Albert Heijn (die heet daar Van der Tweel) en aangemeld voor het duiken. Klein half uur in de baai gedoken, mooie murene gezien en een steenvis! Avondeten bij Zanzibar (ook in de baai voor de deur) was lekker.

De volgende dag zijn we na het ontbijt met de auto een tocht gaan maken richting Westpunt. In het landhuis groot Martha worden geestelijk gehandicapten opgevangen en leren zij leer bewerken. Omdat alle machines langzamerhand vastgeroest zijn, wordt alles met de hand gedaan en dat heeft dan weer als positieve bijwerking dat de oude ambachten bewaard blijven. We hebben gelunched in klein Martha, dat ligt vlak in de buurt maar is ingericht als hotel-restaurant met 4 gastenkamers en een klein zwembadje.

Terugrijden in een auto met automaat bleek best lastig voor mij: je linkervoet mag niets doen en als je daar dan toch mee remt maak je ongeveer direct een noodstop! De middag was weer relaxed in ons huisje en daar hebben we 's avonds zelf spaghetti gemaakt.

Woensdag 7 februari hebben we na het ontbijt de duikflessen opgehaald en zijn we naar Vaarsebaai gereden. Mooi, gratis strand met restaurant Kokomo. Eerst gingen pa en ik duiken terwijl de dames genoten van ananassap. Mooie duik met schildpad! Ook voor het snorkelen hele leuke stek.

Terugreis via Piscadera Bay. Vier jaar geleden zaten we daar in een appartement met veel bouwwerkzaamheden langs de waterkant. Alles is nu afgebouwd maar het wacht nog op bedrijvigheid. Flessen weer retour en spoelen. In de namiddag naar Otrabando gereden, via duikplaats tugboat (even kijken) en drie kwartier op de pontjesbrug vast gezeten! Die ging open en dan kun je er niet meer vanaf! Was zeker lange lunchpauze van de brugwachter, maar wel leuk om in de haven van Curaçao gevaren te hebben op een brug terwijl er drie sleepboten passeerden en een grote sleep bak. Avondeten was in Willemstad bij Ema Tei, een Japans restaurant bij de mega pier. Afgesloten met een koffie bij Starbucks. De airco stond daar op standje bevriezen dus zijn we maar buiten gaan zitten.

De dag daarop, *donderdag 8 februari*, hebben we ontbeten bij het eigen restaurant op Papagayo resort. In de regen! Maar gelukkig wel onder een afdakje. Daarna duiken bij Tugboat, dat vlak om de hoek ligt bij Jan Thiel baai. Twee lionfish gezien en een murene die door een poetsgarnaal verzorgd werd. Kennis gemaakt met Amerikanen die een deel van het

gezelschap kwijt waren. Je kunt vanaf directors bay snorkelen naar Tugboat maar dan is het wel handig dat je handdoek daar heen wordt gebracht. Soort driftsnorkelen dus! Het zoekgeraakte gezelschap was onderweg naar Tugboat verdwaald en Gonda heeft de moeder van het stel een lift gegeven. Is goed gekomen.

Lunch bij het huisje en een lekkere luie middag! Lopend naar de AH voor brood en jam voor morgenochtend en daarna diner bij Tinto, een Argentijns restaurant aan de baai. Weer lekker gegeten op eerste verdieping met uitzicht op het water.

Op *vrijdag 9 februari* zijn de dames op schilderles gegaan, om zo'n dikke dame (chichi) te verven. Pa en ik werden om acht uur 's ochtends afgezet beneden bij de duikzaak en gaan eerst snorkelen om een mogelijke duikstek links te verkennen. Best wel flinke golven en ook verder lopen dan we dachten. We snorkelen dan ook op ons gemak naar de duikshop en besluiten om niet dat hele end met een fles te sjouwen.

Rond 10:00 opgetuigd en voor de deur een kleine 40 minuten gedoken. In de baai ligt een wrakje van een zeilboot en de duikplaats is in feite een grote zandbak voor de deur. Dat is een kuil van wel 15 meter diep en daar moet je voorbij voordat de drop-off begint. Het gewone spul met een kleine lionfish, maar ook een murene die verzorgd werd door een poetsgarnaal. Helaas niet op de foto kunnen zetten omdat ik het toestel vergeten was mee te nemen. Gespoeld en gekletst met Ed de beheerder daar en zonder spullen terug gelopen. Nadat de dames thuis kwamen met twee prachtig geschilderde chichi's, hebben we gegeten en hebben pa en ik de duikflessen terug gebracht en gespoeld. 's Avonds heerlijk gegeten bij Chinees restaurant Sai Kung. Dit was een aanrader van een van de cursisten die de vader van Gonda daar les geeft. De cursist is daar politieagent en laat het politiebureau nou zo ongeveer naast dat restaurant staan... goede secundaire arbeidsvoorwaarden!

De wijk Punda is het oudste deel van Willemstad en die hebben we op *zaterdag 10 februari* bezocht. Ook mooi gerestaureerde koloniale huizen in de naastgelegen wijk Pietermaai en een paar barkjes aan de kade. Normaal verkopen hier heel veel varende winkels hun waren, maar de meeste bootjes zijn nu afwezig vanwege de boycot van Venezuela.

Op *zondag 11 februari* hadden we bedacht dat het toch verstandig was om even langs een huisarts te gaan. Ik was op 9 februari tegen wat steen en/of koraal aangezwommen (snorkelend op de rug en te laat gekeken in toch wat heftige stroming). Dat leverde een aantal flinke rode striemen op. De huisarts zit in de buurt van de Van der Tweel en had tussen 10 en 10u30 inloop spreekuur. Bleek vuurkoraal te zijn (zelf gegoogeld maar geen weerwoord van de arts) en de netelcellen daarvan veroorzaken een soort brandneteleffect. Zalfje en pillen gekregen en nu is het al een stuk minder felrood. De striemen kunnen nog wel maanden zichtbaar blijven. Verder stonk het die dat verschrikkelijk en zagen we dat er een brandje was in de baai. Dat bleek later volgens het Antilliaans Dagblad een jachtje te zijn. We zijn maar gevlucht en hebben Playa Kalki bezocht. Dat ligt in het Noordwesten van Curaçao en is een openbaar strand. De strandtent serveerde alleen aan de hotelgasten maar we konden wel de trap op lopen en bij dat restaurant zelf drankjes halen. Diner bij Zanzibar, dat is inmiddels een redelijk vertrouwde stek voor ons geworden. Ook hun pizza's zijn heerlijk.

Tijdens onze reis in 2014 waren ze druk bezig om een groot winkelcentrum te bouwen in de buurt van Piscedera en nu was dat klaar. Op *maandagmiddag 12 februari* hebben we dit Sambil dan ook uitgebreid bekeken. Het is een echte mall naar Amerikaans voorbeeld met een food centrum in het midden en heel veel winkels. Wel erg ecologisch en duurzaam aangelegd (volgens de eigen promotie) in een ovalen vorm en veel natuurlijk daglicht. Op de terugweg van Sambil nog een frietje met kroket gekocht bij het Friethuis. In de ochtend hebben we gedoken en gesnorkeld in de Caracasbaai nadat we gisteren uitgebreid gekeken hebben hoe dat er uit zag. Deze baai verbindt Tug Boat met Jan Thiel en is plaatselijk zo'n 250 meter diep. Hebben we niet uitprobeerd!

Een van de dingen waar Gonda echt van geniet is het rondrijden in zo'n grote auto met laadbak. Prima om de (duik)uitrustingen in te vervoeren en 4 personen. Ook de minder geasfalteerde wegen schuwt Gonda daarbij niet. Voor deze *vrijdag 13 februari* wilden we ons echter laten rijden en dus hadden we een jeep safari in het nationaal park geboekt. De parkwachter heeft ons viereneenhalf uur rondgereden langs de oude gebouwen, plantages en de mooie natuur. Uitkijkend over Boka Tabla zagen we nog een schildpad op zijn gemak dobberen in de toch wel forse stroom en golven. Het dier leek er totaal geen last van te hebben!

En die avond was het slot van het Carnaval. Onze vrienden op Curaçao hadden een parkeer- en kijkplekje gereserveerd om naar de slotparade te kunnen kijken. Traditioneel Antilliaans begon het geheel ongeveer 1,5 uur later dan aangekondigd maar het was het wachten zeker waard! Met af en toe een flinke tropische regenbui kwam de bonte stoet met praalwagens, muziekbands en heel veel hossende carnavalvierders voorbij. Rond 23u30 ging ons kaarsje langzaam uit en wilden we vertrekken maar helaas: zo'n grote auto als de onze kun je niet tussen twee geparkeerde auto's manoeuvreren als daar maar 1,5 meter tussenruimte is overgelaten. Dus terug naar ons kijkplekje en wachten totdat iedereen vertrok.

Op *woensdag 14 februari* werden pa en ik afgezet bij het strandje van Directors bay en hebben we een driftduik gemaakt naar Tugboat. Op basis van de ervaring en tips van 8 februari leek ons dit een mooie duik op te leveren en dat was het zeker! Altijd wat spannend of we inderdaad goed uit zouden komen: te vroeg boven komen betekent een heel eind snorkelen en te laat boven komen zorgt er voor dat je bij wat scheepvaart kunt tegen komen. Maar na ongeveer een half uur zagen we wat snorkelaars, gingen richting de 5 meter en herkenden we de contouren van Tugboat. 's Middags gingen de dames nog even apart shoppen en dan weer bij Zanzibar diner. We hadden daar een tafeltje gereserveerd en terwijl de dames alvast een voorgerechtje namen, maakten pa en ik ons klaar voor een nachtduik. We hadden allebei een duiklamp gehuurd bij Scubadoo, onze duikshop ter plekke. Helaas waren de golven toch vrij hoog en onze oriëntatie niet zo goed, zodat we na een kwartier nog niet op het rif waren beland en besloten het voor gezien te houden. We zijn aangeschoven bij de dames voor een lekker diner.

Om op het strand van Cas Abou te komen, betaal je 10 NAF (1 auto met 4 personen). Daarvoor krijg je toegang tot een mooi strand met heel veel faciliteiten. We hebben daar op *donderdag 15 februari* twee duikjes gemaakt (1 keer naar rechts en 1 keer naar links). De dag daarop was de laatste duikdag in verband met de terugvlucht.

Deze keer zijn we naar Mari Pompun geweest op *vrijdag 16 februari*. Dit strandje ligt in de buurt van het Sea Aquarium en heeft een soort binnenbaaitje dat gretig gebruikt wordt voor zwemlessen. We gingen via het trapje te

water, linksaf onder water en ook weer mooi! Wederom diner bij Zanzibar, dit keer een halve kip voor de dames. Die wilden ze eigenlijk al eerder maar er worden blijkbaar maar een paar kippen per avond klaar gemaakt!

Zaterdag 17 februari begon met een luie ochtend in het huisje. Bij de lunch hadden we een lokaal gerecht: arepa di pompuna, dit is een soort zoete pannenkoek met pompoen. Lekker en aangevuld met wentelteefjes. In de middag zijn we naar Otrabanda gegaan voor een stadswandeling maar eerst schuilen in het Rifort. De hele vakantie hebben we aardig wat buien gehad maar dat was eigenlijk best lekker! We wilden ook nog langs landhuis Chobolobo waar de beroemde Blue Curaçao wordt gemaakt. Helaas bleek de stokerij gesloten in het weekend.

Na een tour door het oude fort Beekenburg bij Tugboat (met weer een regenbui) gegeten bij Tabooshi. Dat bleken we al te kennen vanuit ons eerste bezoek aan Curaçao in 2006 en was nog steeds lekker! Er zou een brief liggen of we de late check-out konden benutten maar die brief was er nog niet. Maar zelf gebeld en ja hoor: voor 50 dollar extra kunnen we tot 16:00 in bungalow 106 blijven.

En zo kwam de laatste vakantiedag in zicht. Zondag 18 februari hebben we ontbeten en gezwommen bij Zanzibar, de laatste restjes uit de koelkast opgegeten en gedronken en de koffers gepakt. De auto hebben we om 16:30 geparkeerd bij vliegveld en toen kwamen we aan in Nederland: temperatuur rond het vriespunt! Het wordt tijd om de volgende tropische trip te gaan plannen ;-)

Peter Blanker

Nieuwsberichten Antillen

Tijdens onze vakanties lees ik ook graag de buitenlandse nieuwsbladen. Dat deze in Curaçao in het Nederlands zijn, maakt het nog makkelijker!

Antilliaans Dagblad
Jaargang 15 nr. 64 - NAF 1,50/US\$ 0,85 incl. BTW - Zaterdag 17 februari 2018

Zonnepark in vrije zone	2	Brand bij Isla in fakkelsysteem	3	Accreditatie UoC op orde	5	Olympisch goud voor Esmee Visser	35
-------------------------	---	---------------------------------	---	--------------------------	---	----------------------------------	----

Spelende dolfijnen in Annabaai

Wie gisteren in de ochtenduren een bezoekje bracht aan de kade, werd verrast met dit prachtplaatje. Spelende dolfijnen brachten een bezoekje aan de Sint Annabaai en vermaakten zich, tot groot plezier van zowel lokale bewoners als toeristen, daar urenlang.

FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE/GAIL JOHNSON

EXT
DE VERRASSING VAN DE CORNELIS DIRKSTRAAT
DE STADTHALL

AD WIKENT
Vandaag in AD Wikent een artikel en foto's van Solange Hendrikse over een bijzondere wandeling door Otrabanda. De wandeling begint bij het Brionplein waar de nieuwste muurschilderingen worden

Mijn nieuwjaarsduik

Bij het plannen van de nieuwjaarsduik 2018 bleek dat of Pascal Gunneweg er niet bij kon zijn, of ik. Jullie kennen inmiddels de uitkomst. Michael benaderde mij daarop of ik op mijn aangegeven datum (14 januari) nog steeds een duikje wilde maken. Zo stond ik dus die zondagochtend met Paul, Martin en Michael bij de Kerkweg. Het was redelijk helder en we waren zeker niet de enigen: de strandtent werd volop verbouwd en ook diverse andere duikers stonden zich om te kleden.

Het bleek maar weer dat materiaalcontrole geen overbodige luxe is, want er was slechts een duiker die gedoken heeft met zijn uitrusting op orde. Via lenen en gebruik van reservemateriaal hadden we uiteindelijk vier min of meer compleet uitgeruste duikers (Paul had geen winterhandschoenen en ik bleek slechts een half gevulde fles te hebben). Paul en ik zijn dan ook samen gaan duiken en hielden het na ruim een kwartier voor gezien, de broers Ruisch hebben volgens mij 2x zo lang gedoken.

En hoewel de duiktijd dus niet geweldig was, de duiktijd in het niet valt tegenover de gehele reis- en voorbereidingstijd vind ik het zeker de moeite meer dan waard! Het blijft prachtig om het steeds variërende onderwaterlandschap te zien, de gesprekken aan de waterkant en het helpen van (en mopperen op!) elkaar bij het aan- en uittrekken van de uitrusting.

Peter Blanker

Bijscholing NOB instructeurs

In maart 2018 gaan alle DOV Botlek NOB instructeurs deelnemen aan de bijscholing. Elk jaar is een NOB instructeur (en volgens mij ook alle instructeurs van andere duikbonden) verplicht om zich bij te laten scholen. Dit keer staat het in het teken van een grootschalige vernieuwing van de duikopleiding, waarbij ook de cursusboeken zijn vernieuwd. Ter voorbereiding zijn er al heel veel filmpjes gemaakt en moeten de instructeurs 22 vragen beantwoorden.

De grootste veranderingen zijn denk ik dat het trimmen een veel belangrijkere plaats in gaat nemen. Zo veel mogelijk dienen alle oefeningen zwevend uitgevoerd te worden. Denk aan masker klaren; in de praktijk denken we daar niet meer over na en klaren we indien nodig het masker tijdens de duik. We hebben het echter allemaal aangeleerd door op de knieën op de bodem te zitten! Omwille van het minder verstoren van het onderwaterleven en meer naar skills toegaan is dit dus een van de wijzigingen.

Een andere is de afkorting LTD. Dit staat voor Lucht-Tijd-Diepte.

Voorafgaand aan de duik heb je een **duikplan** gemaakt en al duikend controleer je regelmatig:

- De resterende luchtvoorraad in relatie tot met de omkeerdruk en de minimale druk in je duikfles;
- De resterende duiktijd in relatie met de maximale duiktijd die jij en je buddy vooraf hebben afgesproken;
- De actuele duikdiepte in relatie met de maximale duikdiepte.

Een voorbeeld verduidelijkt een en ander (zie nieuwe 1* boek, bladzijde 151 en verder):

Je hebt een 12 liter fles die tot 209 bar is gevuld en wilt niet dieper dan 20 meter duiken. Je hebt 50 bar nodig als reserve en 20 bar om op te stijgen. Als je die 70 bar van de flesdruk afhaalt, heb je dus 139 bar over. De helft (69 bar) voor de heenweg en de andere helft voor de terugweg. De zogeheten *omkeerdruk* is dan $209 - 69 = 140$ bar.

Je bent inmiddels met je duik bezig en je doet een LTD-check. Je ziet (bijvoorbeeld op je duikcomputer) dat je nog 163 bar in je fles hebt, bent een kwartier aan het duiken en verblijft op 17,8 meter. Je zou daar nog 37 minuten kunnen blijven voordat je in deco komt. Je resterende luchtvoorraad is nog voldoende (de terugdruk van 140 bar heb je nog niet bereikt), de duiktijd is nog ok evenals de afgesproken duikdiepte. LTD check OK!

Hoewel dit misschien nieuw lijkt, is er volgens mij weinig verschil met hoe je (na enige tijd) in de praktijk duikt. En dat is volgens de NOB precies wat men beoogt: zo snel mogelijk veilig leren duiken in omstandigheden die zo veel mogelijk lijken op de reële duikomstandigheden. Na maart kunnen jullie verdere berichten van de instructeurs verwachten.

Peter Blanker

DOV- Botlek in het nieuw.....

De nieuwe Polo en T-shirts voor de duikvereniging zijn klaar.
Ik mag wel zeggen dat ze er erg leuk zijn geworden.
Voor het logo hebben we een kleuren badge laten maken
(deze is geheel gestikt) en wordt aan
de voorzijde geplakt (geperst).
Voor de tekst hebben we gekozen
voor een zeefdruk en deze staat aan
de achterzijde.

Polo: merk Stedman,
65% polyester & 35% cotton.

T-shirt: merk Stedman 100% cotton.

Verder heb ik een sweater laten maken (zwart) en ook deze viel in heel goede
aard, ook was er vraag voor vliestruien en hemdjes (voor de dames).
Verder is er een mogelijkheid voor een baseball pet met logo.

Wil jij een polo, T-shirt, sweater
bestellen, laat per email aan
Ingrid-Ruisch@hetnet.nl
weten:

Graag met vermelding van:

Naam:
Wat je wilt bestellen:
Maat:
Aantal:

De kosten van de bestelling, na
overleg met **Michael Ruisch**,
Tel:010-4384774
kun je overmaken naar
NL59RABO012.54.77.805 van de
penningmeester van DOV- o.v.v. kleding.

Ik zie jullie bestellingen graag tegemoet!!!

Onderwater voetbal maken

Ongeveer een half jaartje geleden waren ineens 2 van onze onderwater voetballen lek en moesten er 2 nieuwe gemaakt worden. Omdat ik in 2010 de laatste onderwater voetballen gemaakt had, was dit schijnbaar mijn taak. In 2010 bleek dat toch een redelijk ingewikkelde taak (zie stukje uit clubblad op volgende bladzijde), maar gelukkig stond er bij de tekst in het clubblad nog een vrij goede instructie die ik maar ben gaan volgen (heb ik op de volgende bladzijde even weg gelaten).

Inez bleek inmiddels ook wat wijzer geworden en ik werd dus direct de achtertuin ingestuurd, waar alles eigenlijk best wel soepel ging (wat op zich wat jammer is voor het clubblad). Hieronder een uitgebreide uitleg hoe je een onderwater voetbal maakt, zodat iemand anders over 7 jaar de nieuwe ballen kan maken (is echt heel simpel)

Stap 1: Koop een bal.

- Mijn ervaring is dat een nylon basketbal die je bij een willekeurige speelgoed zaak koopt het handigste is (en ook niet zo duur)
- De bal moet geen naden hebben (de naden op gekochte ballen zijn nep), in het verleden hebben we wel eens een onderwater voetbal gemaakt van een normale voetbal, maar dat gaat lekken op de naden.

Stap 2: Koop zout

- Dit mag ook gelijk met stap 1, maar over het algemeen verkopen speelgoed zaken geen zout
- Stap 2 mag ook voor stap 1, maar als je dan geen bal vind, moet je een hoop eitjes eten voordat je zout op is.
- Je heb ongeveer 2 kilo zout nodig voor 1 bal.

Stap 3: Zoek / Koop overige benodigdheden

- Kleine handpomp, de pomp moet van plastic zijn. (Ik heb in het verleden wel eens een onderwater voetbal gemaakt met een normale pomp van metaal, maar als je dan een jaar later een andere bal oppompt, komen daar dan allemaal rode verroeste metaal stukken uit). Een pomp zoals gebruikt om een handbal bij te pompen is bijzonder geschikt (en kan ik gewoon van mijn dochter lenen).
- Los ventiel (bovenste stuk van de pomp)
- Een pan van een liter of 5
- Een platte schaal (bv oven schaal)
- Een roerspatel
- Leiding water
- Een kussentje voor onder je knieën (je zit een uur op je knieën in de tuin)

Stap 4: Laat de bal leeg lopen

- Maak de bal leeg door het ventiel in de bal te stoppen en voorzichtig op de bal te drukken
- Laat niet het ventiel zitten (anders loopt de bal achter je rug weer vol)

Stap 5 : Los zout op

- Los in warm water 2 pakken zout op. Zorg er voor dat er iets zout op de bodem van de pan blijft liggen, zodat het water maximaal verzadigd van zout is.
- Roer het water goed door met spatel

Stap 6 : Doe het water in de platte schaal

- Doe het water in de platte schaal

Stap 7 :

- Pomp de pomp vol met zout (onder water op en neer bewegen totdat er geen lucht meer uitkomt)

Stap 8: pomp het water in de bal

- Haal de pomp uit het water en prik hem in 1 vloeiende beweging in de bal
- Duw de pomp langzaam leeg

Herhaal stap 4 t/m 8 een half uur

- Maak steeds de pomp vol en druk hem leeg in de bal.
- Om ongeveer 5 x pompen moet je voorzichtig weer lucht uit de bal laten lopen (je pompt er toch steeds ook een beetje lucht in).
- Als je water op is, moet je dit steeds bij vullen, zorg dat je pomp onderwater blijft, bij het pompen*

Onderhoud

- Probeer de onderwater voetbal opgeblazen te houden, door regelmatig (1 x per half jaar) een beetje water in de bal bij te pompen (hij verliest langzaam een beetje water)

Bedankt voor het mooie eindresultaat

Pascal G.

UIT DE OUDE DOOS :

Hoe maak je een onderwatervoetbal (en hoe niet) – stukje uit clubblad 2010

Een paar weken geleden kwam mijn vader met 2 minigoals voor mijn kinderen aan, deze had hij ergens gewonnen. Toen ik de doeltjes opzette kwam ik tot de conclusie dat deze doeltjes waarschijnlijk ook bijzonder geschikt waren voor onder water voetbal. Dus, in het kader van wat de kinderen is, is van mij (dit motto wordt andersom ook redelijk vaak gebruikt), nam ik de doeltjes mee naar de vrijdag avond training. Hier bleken de doeltjes ook onderwater zeer geschikt (er zat zelfs een echt netje in het doel).

Nu was er de week erna een onderwater voetbal training en na wat gesproken te hebben met Peter leek het wel handig als we dan 4 doeltjes hadden en een extra voetbal, zodat er 2 partijen tegelijk gespeeld konden worden. Na de training heb ik even overlegd met de andere Pascal over hoe je nu zo'n onderwater voetbal vult met water. Volgens hem was het supersimpel even in een emmer wat zout oplossen in warm water en onderwater met een voetbal pomp de bal oppompen met water, helaas had hij deze week zeer weinig tijd (les 1, als iemand zegt, dit is super simpel, maar hij heeft geen tijd, dan is het dus niet super simpel).

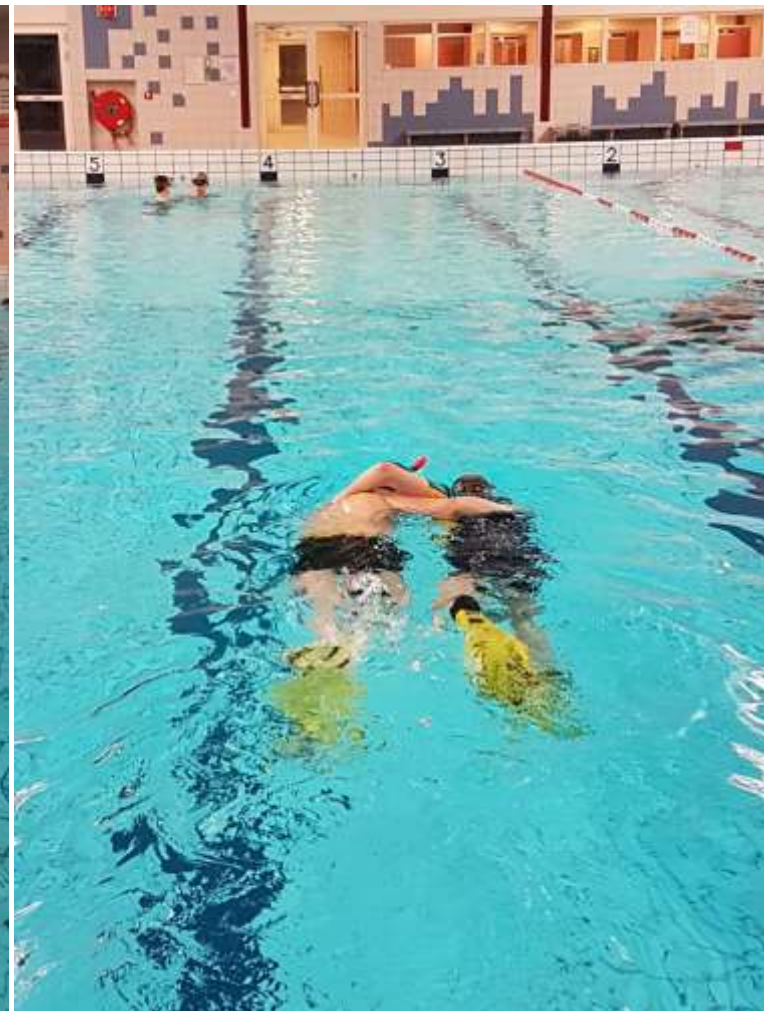
De volgende dag dus naar de winkel en een bal gekocht en 2 kilo zout gekocht. Thuis de bal met een kilo zout en warm water in een emmer gegooid en getracht de bal even op te pompen. Probleem 1, de pomp paste niet onderwater. Gelukkig had ik thuis nog een aantal duikkoffers staan, dus de hele inhoud van de emmer, plus nog wat extra water en zout in mijn oude duikkoffer gegooid en weer pompen. Na ongeveer 2 minuten werd de vloer van de badkamer (waar ik door Inez heen was verbannen) redelijk nat. Probleem 2, mijn duikkoffer was lek (het was ook mijn oude duikkoffer). Gelukkig had ik nog een paar duikkoffers staan, dus de hele handel weer overgegooid in een andere koffer en weer gaan pompen. Dit viel dus zwaar tegen. Het was dus heeeeeel zwaar om met de pomp op en neer te pompen. Gelukkig kwamen na een tijdje Peter en Gonda langs (voor een gezellig avondje Kolonisten). Gonda en Inez gingen gezellig onze nieuwe inrichting bespreken en Peter en ik gingen verder met de bal. Peter en ik hebben verder samen de pomp bediend, wat niet echt soepel ging aangezien we op onze hurken op een natte badkamervloer in een duikkoffer moesten pompen wat niet echt licht ging.

Hierbij liepen we tegen de volgende problemen op.

- Iets te hard pompen veroorzaakte wat gespetter in de duikkoffer waardoor we regelmatig nat werden.
- Het slangetje en het tuitje van pomp raakt regelmatig verstopt door zout.

Maar na ongeveer een uur proberen hadden we eindelijk de goede methode gevonden en was de bal opgepompt.

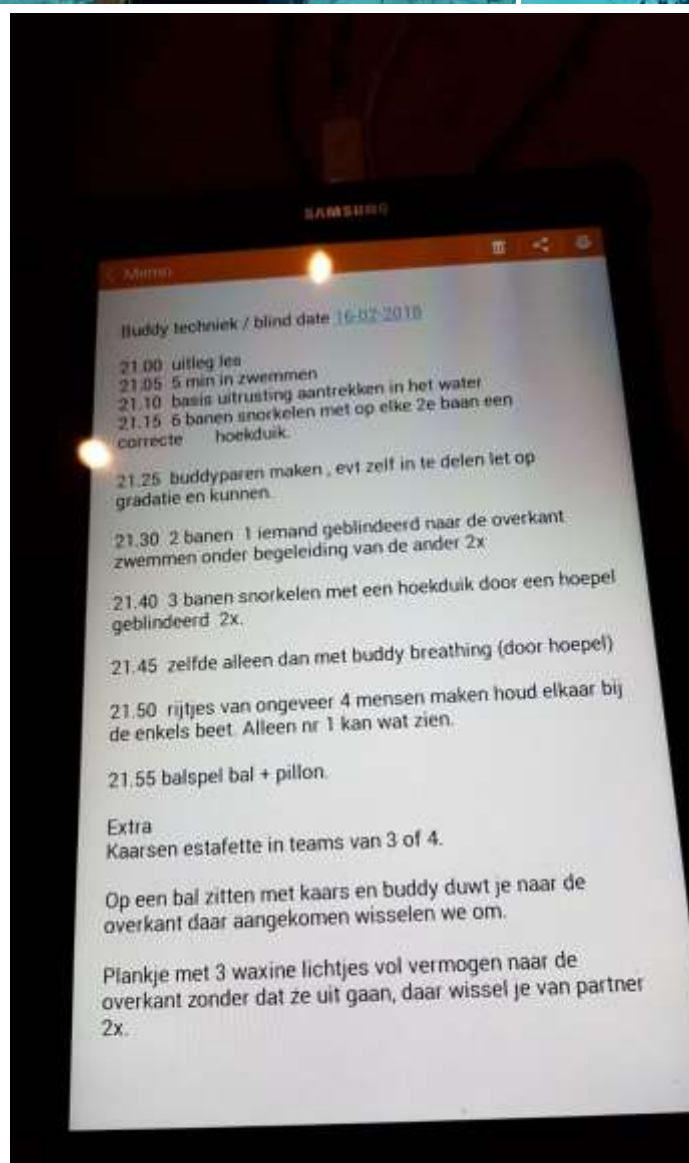
Nawoord van de redactie: Voor behoud van de bal (en huwelijk) is het aan te raden de aldus gevulde bal niet met een vrolijk "Hier! Vangen!!" naar een nietsvermoedende huisgenoot te gooien. Hij weegt namelijk net iets meer dan een normale bal (kilootje of 10). Verder verdient het de aanbeveling om de twee duikkoffers, 3 emmers, 5 natte handdoeken, lege zoutverpakkingen, ballenpomp, fietspomp (nee, ook geen idee wat die daar deed), en kletsnatgespetterde WC lectuur en lege WC rollen te verwijderen uit de badkamer voordat de volgende morgen een klein zoontje naar de WC moet, ervan af ziet vanwege de onneembare hindernisbaan naar de WC pot, niet is gegaan, maar toch wel had moeten (bleek later).

Buddy traning

volgens bijgaand
schema van

Patty

Aan het personeel van het Rivièrabad

Langs deze weg wil ik jullie laten weten dat ik het nieuwe seizoen uitermate tevreden ben gestart.

Ik was vanavond vroeg in de kantine en toen ik langs het zwembad liep dacht ik wel "wat is het stil hier", zag niemand bij de receptie zitten en ben dus doorgelopen.

De Kempvis was ook nog niet aan het trainen in het wedstrijdbad.

Op een gegeven moment kwam 1 van onze leden in de kantine dat er eigenlijk niet op ons gerekend was, en dat de dame achter de receptie eigenlijk om 21.30 uur naar huis toe wilde gaan, maar dat ze bereid was te wachten tot wij klaar waren met zwemmen.

Ze had 1 voorwaarde, "wij moesten haar waarschuwen als iedereen het bad had verlaten".

Uiteraard hebben wij dat gedaan.

Ik ben blij verheugd dat onze samenwerking een dusdanig peil heeft bereikt dat zonder enige discussie en verwijten naar elkaar op deze manier problemen worden opgelost.

Tim wil jij je personeelsleden namens ons bedanken dat onze zwemavond doorgang heeft kunnen vinden.

Met vriendelijke groet.

Adri Broersen

Beste Adri,

Dank voor je e-mail.

Goed om te lezen inderdaad, zo moet dat! Wij zijn blij met huurders zoals jullie en wanneer daar op zo'n manier op wordt gereageerd dan is dat goed om te lezen.

We werken sinds een aantal weken met een zout-elektrolysesysteem in het Rivierabad. We maken nu met zout zelf chloor. Het grote voordeel is dat dit hoger is van kwaliteit (milieuvriendelijker is) en de kans op huid en oog irritaties enorm zal verminderen.

Een mooi en gezond duikjaar toegewenst voor al jullie leden!

Met vriendelijke groet,
Rivièrabad

Tim Verbraak
Locatiemanager

NIEUWJAARSPLONS 2018

Zoals altijd waren de toeschouwers in grote getale aanwezig voor de mentale ondersteuning en de warme choco met slagroom. Van de 5 aangemelde duikers waren er maar twee echte helden die te water gingen: Martin en Michael. Het vroeër gelukkig niet maar echt aangenaam was het niet op de steiger van het Oostvoornsemeer voor de Stormvogel. We misten echter wel de Nieuwjaars speech van onze voorzitter, voordat de duikers te water gingen. Gelukkig had duikmeester Pascal Gunneweg (met 2 jassen over elkaar aan) alles onder controle. En na uitvoerige check van de *droogpakken*, flessen en apparatuur gingen we gezamenlijk naar het koude water. Het was redelijk druk aan de steiger met andere stoere duikers/sters ! maar onder water was er gelukkig plek genoeg. Ruim een half uur hielden de helden het vol en daarna kropen ze weer de steiger op en snel omkleden met droge kleding naar de verbouwde Stormvogel voor een heerlijke warme lunch. Het was lekker rustig onder water, maar erg gezellig druk in de warme Stormvogel met alle *droge* DOV duikers/sters.

Hulde aan de *Bestuursbikkels* : Martin en Michael Ruisch en dank aan Pascal Gunneweg van EC.

En ja hoor, net als de belastingen en de dood, je ontkomt niet aan de vraag van Max:

“Heb je nog een stukkie voor onze krant”?

Hij gaf gelukkig zelf wel een goede hint waarover ik wat kon delibereren. “Je bent altijd zo bezield bezig met je snorkelaars”?

Dus vanaf het begin.

Enrico had nadat hij de snorkelcursus had doorlopen gevraagd of ik deze ook kon geven aan vrienden van hem, let op toen was het ongeveer april 2017. Daar ik slecht nee kan zeggen gaf ik aan dat dat wel mogelijk was. De grote vakantie kwam eraan, ging voorbij en het nieuwe seizoen begon. De Albert Heijn had een actie waarbij mensen zich konden inschrijven voor gratis sporten. Daar wij geen kans laten liggen om nieuwe mensen te werven werd er ook door Dov Botlek ingeschreven. Alles bij elkaar hebben ongeveer 10 mensen bij ons in het water gelegen en heeft diverse like's opgeleverd, jammer genoeg geen nieuwe leden.

Peter coördineerde de avonden dat we gasten hadden en stuurde daarover een mail naar de betreffende trainer.

Zo ook de avond dat ik aan de “bak” stond. Er zouden 4 mensen komen via de A.H.

Ongeveer 1 uur voordat ik naar het zwembad zou gaan kwam er een app van Enrico, hij zou 3 mensen meenemen om te snorkelen.

In de kantine netjes gesproken met de mensen van de A.H. en uitgelegd wie we waren en wat we deden. Nog geen Enrico gezien.

Op een gegeven moment naar het zwembad en wou min of meer beginnen met de les, toen er nog 3 personen in badkleding op de bank zaten.

Eerst dacht ik nog dat het cursisten voor Vincent waren maar al snel bleek dat het de gasten van Enrico waren die ook kwamen meetraineren.

Eerst mijn excuses aangeboden voor het chaotische verloop, maar ze toch meegenomen naar de badrand.

Daar heb ik een zwaar geïmproviseerde les gedraaid met 7 nieuwe leerlingen die ik zo veel mogelijk probeerde te koppelen met de “oude” leden.

Op zich is het een best leuke avond geworden, en bij de nabespreking in de kantine wilden de kennissen van Enrico volgende week beginnen met de lessen snorkelen.

Zogezegd zo gedaan, ik had wederom 3 cursisten die ik de beginselen van het snorkelen heb bijgebracht. Bij de 1 ging het vlugger dan bij de ander, door ziektes, vakanties, en andere ongemakken duurde het wat langer dan de geplande 5 weken maar daar hadden ik noch de leerlingen problemen mee.

Zowel ik als de cursisten hebben vreselijk gelachen bij het geploeter in het water, waarbij de hulp van Jannie Mersel soms onmisbaar was.

Vorige week hebben ze alle drie aangegeven dat ze het heel leuk en gezellig bij ons vinden, dat ze van z'n lang zal ze leven nooit gaan duiken, maar dat ze wel lid bij ons willen gaan worden.

Dit is niet alleen mijn verdienste maar van ons allemaal, omdat wij datgene uitstralen wat wij willen, een leuke en gezellige club, waar heel veel mogelijk is.

Wees welkom snorkelaars : **Mona, Margreet , Jules en Jannie.**

A3

HET GEHEIM VAN KAPITEIN KAMEO

6 augustus 1945.

Ergens in de Stille Oceaan... ..op 113 meter diepte.

Het was niet de vrieskou die de reis bijna ondragelijk maakte. Ook niet de stank van de stookolie en van het zweet van de doorgewinterde matrozen die al sinds hun vertrek uit Hiroshima geen zeep meer hadden gezien. Zelfs het onheilspellende gekraak van de romp van de twee jaar oude duikboot, dat aangaf dat de maximale duikdiepte bijna bereikt was, was niet de reden dat Uno Kameo 's nachts onrustig in zijn hut lag.

Hoewel de temperatuur tegen het vriespunt aan lag en de waterdamp uit zijn neusgaten als een geestverschijning langs de verweerde zeekaarten zweefde, parelde zweetdruppels langs zijn ongeschoren wangen. Hij wist dat de bemanning nog steeds op hem vertrouwde.

Ondanks die gebeurtenis in juni vorig jaar. Natuurlijk was hij opgelucht, dat zij de aanval van het eskader van de *USS Bogue* in de Golf van Biskaje ternauwernood hadden overleefd.

Haar verdomde vliegende *Wildcats* met hun sonarboeien en dieptebommen.

De Keizerlijke Geheime Dienst, de Kempeitai, had hem verteld over een nieuw type Amerikaanse mijn, de *Fido*, waardoor hij voor een lagere kruissnelheid aanhield dan normaal. Als hij nu had geweten, dat het hier in werkelijkheid ging om de meest geavanceerde Mark 24 torpedo van de Amerikaanse Marine, dan had hij misschien anders gereageerd op het geluid van de sonarboeien. Hoe dan? Hij wist niet of het geluk was of het lot. Wat maakte het ook nog uit? *Hij leefde nog.*

Het radiobericht uit Tokio kwam snel die ochtend. Zijn ouders, jongste zoon en twee dochters waren zojuist gestorven zeker wetend dat hij was verdronken bij die laffe aanval op zijn duikboot in juni 1944. Zo graag had hij willen aanmeren in zijn thuishaven. Willen rennen door de straten, langs de droogdokken en de kranen, door de poort van de familietempel. Hen in zijn armen willen sluiten en te vertellen, te laten voelen, dat het nieuws niet waar was en dat hij nog leefde.

Nu waren zij verdwenen. Hiroshima was niet meer. Weggevaagd. In één klap, in één lichtflits. Gesneuveld voor de Keizer. Door de Amerikanen. Of door hemzelf?

Hij had gefaald.

Alleen wraak kon hen terugbrengen, besloot hij. Alleen blinde woede kon zijn relatie met de Keizer herstellen. Het Keizerrijk in al haar glorie herstellen. En het middel daarvoor. Dat lag volledig tot zijn beschikking. Met dank aan een bondgenoot, die niemand kon vermoeden. Zijn bondgenoot, niet die van de Amerikanen. Al dachten die van wel. 'Kameraad' hadden zij hem genoemd. Een vriend, ja. En dit was een groots gebaar van hun vriendschap: 108,5 meter lang, een waterverplaatsing van 2.095 ton, twee diesel en elektromotoren van 4.700 PK en een topsnelheid van 17,7 knopen. Allemaal niet zo indrukwekkend in vergelijking met de aanvalsdrukboten uit het arsenaal van zijn Keizerlijke Marine. Maar dit was ook geen aanvalsdrukboot. Nog niet tenminste. De I-52 was een duikboot voor het vervoeren van lading. En deze lading, zou de wereldgeschiedenis gaan veranderen. Gaan omsmelten met een vuur dat de wereld tot vandaag nog nooit had aanschouwd!

De wetenschap dat zijn koude, krakende en lekkende schoonheid een bereik had van 21.000 zeemijl gaf hem een nieuw warm en behaaglijk gevoel. Eerst was Honolulu aan de beurt, daarna Los Angeles, San Francisco, Portland en misschien zelfs Vancouver.

Kapitein Kameo wist niet, dat hij en zijn bemanning hun eigen land nooit meer terug zouden zien. Het zoute water, dat langs de kale metalen wand van zijn hut liep veranderde plotseling in een harde straal. Dat was het enige voorteken van de fatale implosie die volgde. In een fractie van een seconde was de machtige I-52 veranderd in een samengedrukt conservenblikje. Zijn landgenoten noemden de I-52 ook wel *Momi*. De Dennenboom. Maar dat was slechts een schuilnaam. Zijn nieuwe vrienden hadden de duikboot een naam uit hun moederland gegeven: вечнoзеленый

2 februari 2018

138 zeemijlen uit de kust van het Bikini Atol, Marshall Eilanden (VS)

Bikini is een vrijwel onbewoond atol van ruim twee vierkante kilometer in Micronesië in de Stille Oceaan en bestaat uit 36 eilandjes rond een lagune van een kleine 600 vierkante kilometer. Bikini telt slechts 10 inwoners en dat is niet zo vreemd...

Niemand wist, waarom de Verenigde Staten juist dit paradijs had gekozen om hier meer dan 20 waterstof- en atoombommen te testen tussen 1946 en 1958. De tweede test bracht een groot aantal oorlogsschepen tot zinken, waaronder een vliegdekschip, dat daar speciaal voor de test was afgemeerd. Voorafgaand aan de tests werd de inheemse bevolking verplaatst naar een nabijgelegen atol. In de jaren '70 keerden sommigen van de oorspronkelijke bewoners terug, maar ze werden weer gedwongen te verhuizen omdat er te hoge radioactiviteit op het eiland gemeten werd.

Het monotone gedreun van de dubbele rotors was voor haar niet hoorbaar. De ritmische tonen van AC-DC's *'Highway To Hell'* die haar oren bereikten via de nieuwste Bowers & Wilkins noise-cancelling koptelefoon gaven haar meer energie dan vier koppen espresso. Of in elk geval niet minder energie, dan de acht blikjes Red Bull die ze als ontbijt had gedronken. Ontbijt? Heette het wel ontbijt in deze tijdzone? Bijna 24 uur daarvoor was ze opgehaald op een parkeerplaats tussen een bioscoop en een zwembad. Een helikopter had haar naar een klein vliegveld gebracht. De lokale bevolking noemde dat vliegveld *Zestienhoven*. Maar bij het opstijgen van de Airbus zag ze nog *Rotterdam-The Hague Airport* staan op de vertrekhal, vlak voor ze in slaap viel. De tussenstop in Havana, Cuba, had ze niet eens gemerkt en de overstap in Auckland, Nieuw-Zeeland had ze niet bewust meegemaakt. Maar de niet zo zachte aanraking van het landingsgestel met de landingsbaan gemaakt van gebroken koraal voelde ze nog door haar ruggengraat trillen. Daar stond haar nieuwe vervoermiddel voor haar klaar. De U.S. Marines MV-22 Osprey zag eruit als de liefdesbaby van een Hercules vrachtvliegtuig en een Chinook helikopter. Maar alles was beter, dan bijna een etmaal opgevouwen in Economy te hebben moeten zitten. Dauvée Beautlèque had veel van de wereld gezien. Na haar jeugd aan de Franse Riviera en het afronden van haar opleiding in Toulon had ze gewerkt als verpleegster in een Oekraïens ziekenhuis, als serveerster in Damascus, als snowboardlerares in Pyongyang en als secretaresse voor een man met rare ideeën in Washington en nog talloze andere baantjes. Eigenlijk overal waar haar werkgever haar nodig had. Blijkbaar was dat nu hier. Toen Dauvée uit het raam keek, dacht ze nog dat hij haar naar een tropisch vakantieoord had gestuurd: De zee onder haar was zó blauw en uitnodigend. Een vakantie had ze wel verdiend, zeker na dat baantje als schoonmaakster van een zwembad in Spijkenisse! Over vakantie gesproken: de mannen die naast haar zaten in de kleine cabine van het vliegtuig, zagen er ook uit alsof ze wel een all-inclusive midweek op de Malediven konden gebruiken. Haar oog viel op de duikflessen achterin de cabine. Zou het dan toch zo zijn? Een duikvakantie!

Na een uur of wat vliegen begon het toestel te vertragen. Na een aantal zachte pieptonen en gesis voelde ze het gebrom en gerammel van de rotors, die binnen 12 seconden van een horizontale naar een verticale positie draaiden. Plots hingen ze stil in de lucht, 10 meter boven wateroppervlak, dat door de werveling van de rotors was veranderd van een kalme spiegel in een kolkend schuimbad. De blauwe diepte leek oneindig. Een man met een donkergrijze pilootenhelm kwam langzaam vanuit de cockpit haar kant uit. Zijn zwarte vizier zorgde ervoor, dat ze zijn ogen niet kon zien. Hij kon haar wel zien. Op dat moment besepte ze, dat dit geen vakantie zou worden.

De copiloot gaf haar zonder iets te zeggen een iPad en verdween weer in de cockpit. Dauvée wist dat deze de instructies bevatte van haar werkgever. Nog duf van de jetlag, probeerde ze deze te begrijpen: iets met een geïmplodeerde Sovjet onderzeeër en een ramp die het einde van de wereld zou betekenen. Geen touw aan vast te knopen.

De Koude Oorlog was ten einde gekomen nog voordat zij geboren was. Het risico op de totale vernietiging van de wereld kwam eerder door de manier waarop de mensheid omsprong met de Aarde zelf. Het gevaar van het broeikaseffect, ontbossing, het tekort aan water. En vooral de milieu-sceptici en de struisvogelpolitiek van de zogenaamde wereldleiders. Dát was momenteel het grootste gevaar waar de wereld zich zorgen over zou moeten maken! Niet het nucleaire arsenaal van een voormalige grootmacht. Noord-Korea misschien, maar toch niet de Sovjet Unie?

Haar gedachten werden afgebroken door een harde, maar tropisch warme windvlaag door de plotseling geopende laaddeur. De mannen hadden hun wetsuits al aangetrokken en hun uitrusting in paraatheid gebracht. Dauvée gooide snel de iPad in zee volgde snel hun voorbeeld. Ze wilde voorstellen om een uitgebreide buddycheck te doen, zoals ze had geleerd. Maar voordat ze de kans kreeg, waren de mannen al uit het toestel gesprongen.

Hoewel ze nooit een volgzaam typetje was geweest en ze het nooit logisch had gevonden om uit een goed werkend vliegtuig te springen, besloot ze om er toch maar achteraan te springen.

Met een harde plons slokte het warme, zoute water haar op. Binnen twee minuten was het vliegtuig verdwenen en was het kolkende wateroppervlakte terug veranderd in de betoverde lichtblauwe golvende kalmte.

Onder water viel de stroming mee. Het water om haar heen werd langzaam donkerder en kouder. Onder haar leek zich een sterrennacht te ontvouwen. In de donkerblauwe, bijna zwarte diepte fonkelde het licht van de duiklampen van haar teamgenoten. Ze had deze mannen nog nooit eerder gezien. Zelfs als ze deze missie zouden overleven, zouden ze elkaar zeker nooit meer zien. Of in elk geval niet meer herkennen. Toch wist ze dat dit haar team was. En zij was hun leider.

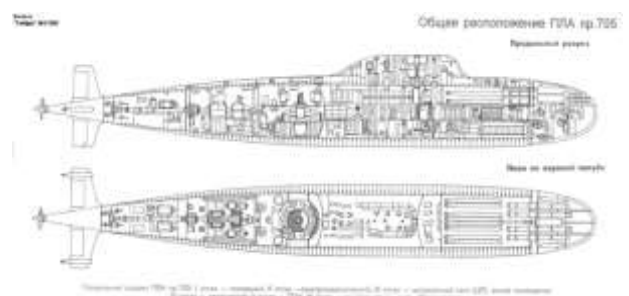
De speciaal voor haar omgebouwde Suunto D4mi duikcomputer een diepte van ruim 30 meter aan. Ze trimde uit op 2 meter boven de bodem. Deze was bezaaid met wrakstukken. Het leek wel, of hier een vliegtuig was neergestort. Overal lagen buizen, stukken kabel, verwrongen metaal. Het metaal was oud en roestig, maar nergens begroeid met koraal en sponzen, of zelfs maar met algen. Er was geen vis te bekennen. Het gaf een spookachtig beeld. Wat was hier gebeurd? Een pieptoon gaf aan, dat er een nieuwe instructie was binnengekomen. Op het scherm van haar duikcomputer verscheen:

“ZWEM DOOR DE COMMANDOTOREN VAN DE ONDERZEEËR NAAR BINNEN. WEES OP JE HOEDE...VEEL SUCCES.”

De commandotoren – of wat daarvan over was – lag plat op de bodem. Ze kon met moeite het versleten nummer zien, dat ooit met strakke lichtgrijze letters op het donkere metaal was geschilderd: I-52 stond er. Het toegangsluik was allang verdwenen. De toegang was smal, maar goed toegankelijk. Eén voor één zwommen de teamleden door de opening naar binnen. Voorzichtig om geen stof op te waaien. Eenmaal binnenin de onderzeeër, verzamelde het team zich in een nauwe ruimte.

Opnieuw piepte haar duikcomputer.

Op het schermpje werd een kleine plattegrond van het wrak zichtbaar. Een donkere gang leidde naar de boeg, of wat daarvan over was. Dauvée leidde de weg door vijf ronde luiken, die gelukkig wel

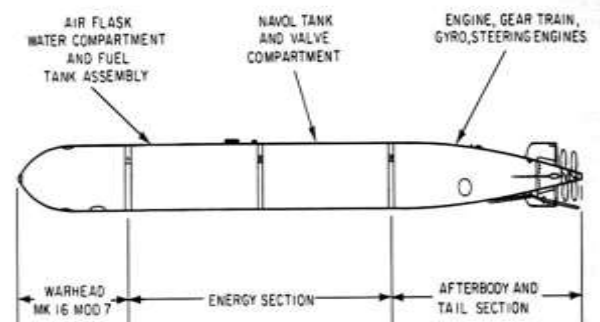

allemaal openstonden. Ze waren aangekomen in de voorste torpedoruimte. Een ruimte die nog krappier was dan de vorige. In een rek lagen 7 torpedo's, die ooit dood en verderf konden zaaien. De labels bevatten Cyrillische tekens. Hoewel haar Russisch net zo roestig was als het stuk schroot waarin ze zich bevond, kon ze duidelijk het jaartal 1944 ontcijferen. Een paar oude torpedo's. Dit kon toch niet het doel van hun missie zijn? Of toch wel? De duikcomputer piepte weer:

“GOED GEDAAN! JE BENT NU IN DE TORPEDORUIMTE. JE MOET NU DE ONTSNAPPINGSCAPSULE NAAR DE OPPERVLAKE STUREN...VOLG MIJN INSTRUCTIES NAUWKEURIG...”

Een skelet van een monsterlijke dinosaurus. Daar deed het haar aan denken toen ze door een gat in de romp naar buiten keek. De spanten staken als kale ribben uit de donkere modderbodem omhoog. Het zicht was goed. In het licht van haar MetalSub duiklamp, kon ze de resten van achterstevan en de propellers zien. Een ankerlijn liep van daar uit langs de romp in hun richting. Haar ogen volgden de ankerlijn. Plots zag ze een rond voorwerp van een meter doorsnede. Door de aangebrachte markeringen wist ze meteen dat dit een ontsnappingscapsule was, die ongebruikt was door de onfortuinlijke bemanning. Naast “ESCAPE” en het Russische “ноёр” stonden een paar Japanse tekens. *Japans?!* Ze had geen tijd om hier verder over na te denken. Snel maar zorgvuldig, gaf ze de instructies door aan haar teamgenoten. Als een geoliede machine, begon een aantal van hen met het aan elkaar monteren van oude leidingen en buizen. De getrainde explosievenexperts waren al begonnen met het losschroeven van de ontstekingen van de torpedo's en wilden de brandstof lozen door er lucht in te blazen via de leidingen. Dauvée opende een afsluiter op de buis, die haar teamgenoten over het hoofd hadden gezien. Langzaam maar zeker kregen de torpedo's drijfvermogen en kwamen ze los uit het rek. Nu snapte ze pas de andere instructies die op haar computer waren verschenen. Ze opende de torpedobuis en plaatste de eerste torpedo erin. Zou dit echt werken?

Alleen door zijn eigen opwaartse kracht begon de torpedo te bewegen. Langzaam vond hij zijn weg door de smalle torpedobuis naar buiten. Of het geluk was of toeval wist Dauvée niet, maar de torpedo verdween in de onderkant van de ontsnappingscapsule. Bij elke volgende torpedo kwam de capsule meer los van de bodem en kwam de ankerlijn strakker te staan. Nog heel even.

Plotseling viel een deel van de romp naar buiten toe op de bodem. De minuten waarin het zicht volledig was verdwenen door de stofwolk leken uren te duren. Alles was zwart voor haar ogen. Toen het zicht weer beter werd, was ze opgelucht om te zien dat haar hele team er nog was. Ze hingen rustig uitgetrimd te wachten boven de bodem. Achter hen een gapend gat, waardoor zij naar buiten konden zwemmen. Ze glimlachte. De ontsnappingscapsule was omhoog geschoten en had de ankerketting met zich meegetrokken. Deze had een oranje vat naar beneden getrokken, dat vlak ervoor nog verborgen zat onder een verwrongen stuk staal van wat ooit de munitiekamer moest zijn geweest. Ze zwommen er naartoe en ontdekten een grote ruimte onder een dekplaat.

Het moment van verbazing werd verbroken door gepiep van haar duikcomputer. Een nieuwe instructie:

“O.K. JE BENT NU IN DE MUNITIEKAMER WAAR DE NUCLEAIRE SPRINGSTOF WORDT OPGESLAGEN. IK ZOU NU NIET GRAAG IN JOUW SCHOENEN STAAN...”

Hoewel ze voor haar jonge leeftijd veel had meegemaakt, werd Dauvée een beetje lacherig van de situatie. Wat een vreemde boodschap, dacht ze. Ze had niet eens schoenen aan,

maar vinnen! Ze bevond zich in een ruimte met een hoeveelheid plutonium, die zonder moeite een grote stad van de kaart kon vegen, wanneer het in verkeerde handen zou vallen. Eén van haar teamleden opende een zak in zijn trimvest en haalde daar een speciaal werktuig uit. Het deed haar denken aan de plastic lepeltjes en vorkjes, die ze vaak had gebruikt op barbecues van de duikvereniging waar ze vroeger lid van was. Heel voorzichtig openden ze het oranje vat en haalde elk teamlid er met het werktuig een bolletje plutonium uit. Toen was zij aan de beurt. Haar handen trilden en ze merkte dat haar ademhaling versnelde. O ja, lucht! Hoe zat het met haar luchtverbruik? Haar manometer gaf nog maar 74 bar aan. Ze was een ervaren duiker, maar nu had ze toch even moeite om goed uitgetrimd te blijven. Rustig blijven nu. Op deze diepte was haar luchtverbruik groot. En dan had ze nog niet eens nagedacht over de decompressiestops, die ze zo meteen moest maken. Als ze deze opdracht zou overleven.

Dauvée keek op haar duikcomputer om te zien, wat haar nultijd was, maar zag alleen de volgende stap van haar instructies. Ze moesten op zoek naar de isolator en het plutonium daarin plaatsen. Door de commandotoren en via de luiken kwamen ze in een andere ruimte. Het leek wel een laboratorium met witte tegels op de wanden en vloeren. De meeste waren gebroken. Ze wist niet wat de Russische teksten op de vreemde instrumenten betekenden, maar de omschrijving hoe de isolator eruitzag was helder. De loden cilinder was gelukkig snel gevonden. Voorzichtig plaatsten zij en haar teamleden de plutoniumbolletjes in de isolator. Nog 50 bar.

Voordat ze nog een keer kon checken of dat echt op het schermje stond, verscheen er alweer een nieuwe instructie:

“OM DE RADIOACTIVITEIT TE VERLAGEN, MOET DE ISOLATOR DOOR DE NEUTRALISATOR WORDEN BEWOGEN.”

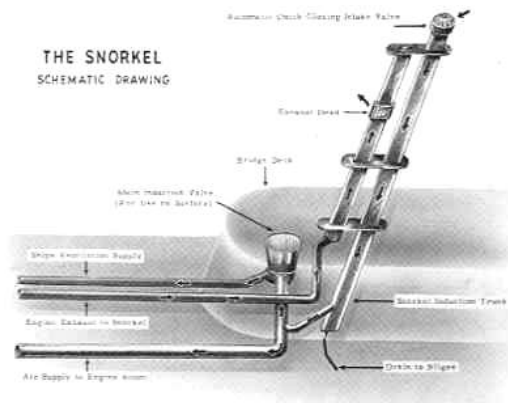
Om zichzelf en om haar teamleden niet teveel bloot te stellen aan de radioactiviteit, hield elk teamlid de isolator maar maximaal twee keer vast, terwijl deze door de zoemende neutralisator werd bewogen. Het was een tijdrovende, maar essentiële opdracht, die perfect moest worden uitgevoerd. Daarbij werd niet vergeten, dat een verkeerde beweging of niet goed uittrimmen zou betekenen, dat er een fatale dosis radioactiviteit zou vrijkomen.

Ze waren goed getraind. Alles ging goed. Of niet? Wat was dat voor een snel ratelend geluid?

Eén van de mannen hield een klein kastje voor haar duikbril. Een Geigerteller. Rode lampjes flikkerden voor haar ogen en het geratel werd harder en harder. Als een ratelslang, die op het punt stond om aan te vallen. Het plutonium was instabiel geworden. Ze moesten hier weg!

De weg terug via de gang, door de luiken en via de commandotoren zou te lang duren. Ze waren ten dode opgeschreven. Wat maakte het uit? Ze had nog maar 30 bar in haar fles. Hiermee zou ze nooit de oppervlakte halen. Daar was het gepiep van haar duikcomputer, die haar ging tonen, dat ze de noodzakelijke decompressiestops nooit meer zou kunnen maken. Ze twijfelde of ze die boodschap wel wilde aflezen. Langzaam bewoog ze haar pols naar haar duikbril toe. Dauvée las wat er op het schermje stond. Ze moest wel last hebben van stikstofnarcose, want dit kon niet waar zijn! Ze gebaarde naar haar team, dat ze haar moest volgen naar de verbogen snuivermast – de snorkel van de onderzeeër. Ze checkte nog een keer de boodschap op het scherm om te zien of ze het zich niet ingebeeld had:

“ER IS EEN HEFBALLON AAN HET UITEINDE VAN DE SNUIVERMAST BEVESTIGD OM HET PLUTONIUM VEILIG AAN DE OPPERVLAKTE TE KRIJGEN. DAAR STAAT EEN VEILIGHEIDSTEAM KLAAR OM HET OP TE VANGEN EN AF TE VOEREN.”

Zonder tijd te verliezen werd de isolator aangesloten op de snuivermast en werd het plutonium in de buizen geschoven. Hiervoor was wel wat geworstel en veel tijd nodig. Tijd die ze eigenlijk niet hadden. Eén van de mannen wilde lucht in de buizen blazen om het plutonium sneller naar buiten te krijgen.

Ze kon hem net op tijd tegenhouden. De buizen waren zo verbogen, dat er gemakkelijk een luchtbel zou blijven hangen in de buis. Het plutonium zou daarin vast komen te zitten. En bovendien had hij die lucht zelf hard nodig. Na een paar minuten was al het dodelijke materiaal in de zak onder de hefballon terechtgekomen. Een schakelaar op een gaspatroon werd automatisch geactiveerd en de rode hefballon steeg op, het zonlicht tegemoet. De wereld was gered van een ramp. Maar wie zou *hen* nu redden?

Ze vond een gat in de romp, dat net groot genoeg was om doorheen te zwemmen. Ze waren weer buiten. Dauvé keek omhoog. Ver boven haar zag ze hoe de hefballon uit het water werd gehaald. De romp van een speedboot ernaast blokkeerde de zon en wierp een donkere schaduw op hen. Het ademen werd zwaarder en de druk op haar borst nam toe. Haar fles was bijna leeg. Dauvé leek zich te berusten in haar lot. In elk geval was het plutonium in veilige handen. Nog eenmaal keek ze omhoog. Naast de romp zag ze een flitsend lichtje. Ze knipperde met haar ogen. Het lichtje leek naar beneden te komen. Toen het dichterbij was, kon je duidelijk zien, dat de stroboscoop was vastgemaakt aan een metalen frame dat langzaam maar zeker naar de bodem werd getakeld. Aan het frame waren duikflessen en ademautomaten bevestigd. Genoeg lucht voor iedereen! Het team hield zich vast aan de metalen buizen en genoot van elke ademdeug. De kabel aan het frame werd langzaam omhoog getrokken tot de noodzakelijke stopdieptes. Bij elke stop werd het wrak onder haar kleiner tot het niet meer was te zien op de donkere modderbodem. Ze hing in het blauwe tussen de zonnestralen. Om haar heen cirkelden oranje vlaggenbaarsjes en niet ver bij haar kwam een school adelaarsroggen voorbij. Boven haar speelden dolfijnen in de golven. Ze had nu de rust om na denken, wat er in de veertig minuten hiervoor nu allemaal was gebeurd. Opeens wist ze wat haar dwarszat. Het jaartal 1944 op de torpedo's, de Japanse tekens op de ontsnappingscapsule en de naam op de commandotoren: *I-52*. Dat kon niet met elkaar kloppen. Waarom zou een Russische kernonderzeeër torpedo's uit de Tweede Wereldoorlog bij zich hebben? En waarom week de naam af van de gebruikelijke nummering, die de Russen voor hun onderzeeërs gebruikten?

Geschiedenis had haar altijd gefascineerd. Alles aan het wrak gaf haar het gevoel, dat het hier helemaal niet ging om een moderne onderzeeër, maar om een veel ouder duikbootwrak. Maar de Japanners hadden toch niet de beschikking over plutonium? Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog hadden alleen de Amerikanen, de Nazi's en de Russen daarover beschikking. De Amerikanen en de Russen waren bondgenoten tegen de As-mogendheden: Duitsland, Italië en Japan. Tegen het eind van de oorlog, was eigenlijk alleen Japan nog een gevaar. Italië was al uitgeschakeld. De Amerikanen en Russen deden een wedstrijdje over wie Berlijn zou innemen. En over wie de macht in Europa zou krijgen. Nog decennia daarna, zouden de Amerikanen en de Russen de enige twee grootmachten zijn in de Koude Oorlog.

Ze vroeg zich af, hoe de wereld eruit zou hebben gezien, als Rusland en Japan bondgenoten zouden zijn geworden in 1945? Ze was dichterbij de oplossing van het raadsel, dan ze zelf kon vermoeden...

Dauvé had de laatste decompressiestop op 3 meter uitgezet en begon aan haar laatste opstijging. Haar hoofd brak door het wateroppervlak. De wind blies door haar blonde haren en het zonlicht verblindde haar. In de speedboot boven haar zag ze een silhouet van een man. De zon scheen achter hem, waardoor ze zijn gezicht niet kon zien. Hij strekte zijn hand uit en trok haar aan boord.

Eenmaal aan dek trok ze haar wetsuit uit en dronk gulzig uit het flesje water, dat ze kreeg aangeboden. Ze keek op en voor haar stond een man met donker haar en een grote grijns op zijn gezicht. Hij leek een beetje op Tom Cruise. Hoewel ze deze man nog nooit had ontmoet, wist ze meteen wie hij was: hij was de man die haar de instructies op haar duikcomputer had gestuurd.

Hij pakte haar duikcomputer op en bekeek die even aandachtig. Daarna liet hij hem nonchalant op het dek vallen. Met één stamp van zijn laars was er van haar duikcomputer niets over dan een plat hoopje glas, plastic en metaal.

Dauvé keek hem eerst aan met verbaasde ogen, maar zijn woorden toverden een trotse glimlach op haar gezicht:

"Mission Accomplished!"

GESCHREVEN DOOR PASCAL P.

ОПАСНОЕ НЕВИДИМОЕ
ИЗЛУЧЕНИЕ

Het is tegenwoordig weer druk in het zwembad, vooral onder water

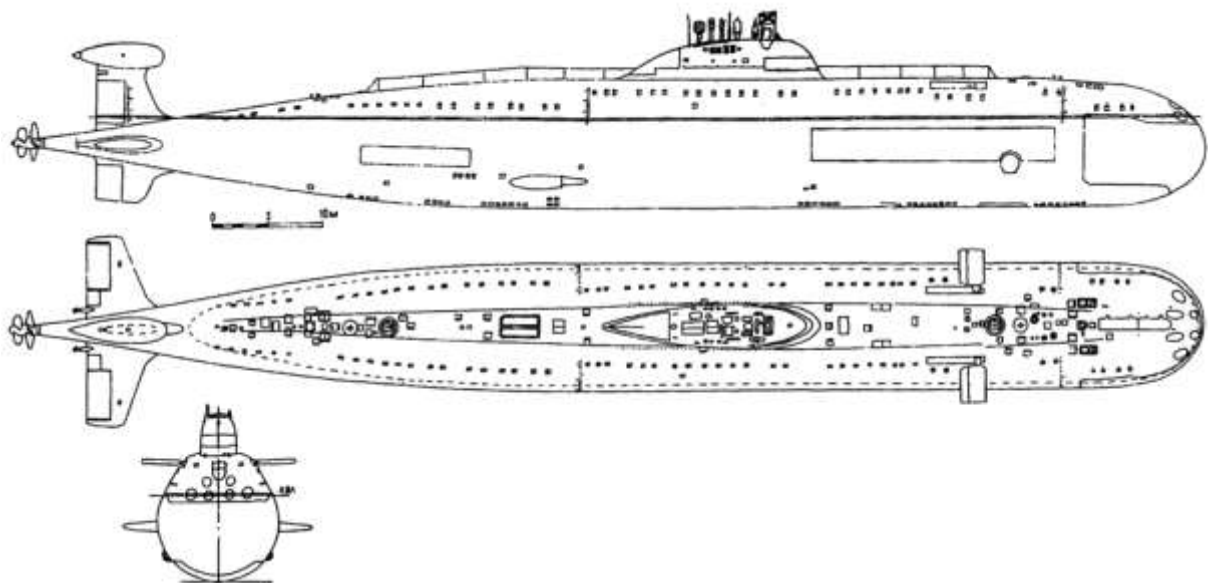
!

MISSION: IMPOSSIBLE

Op vrijdag 2 februari was er weer een Mission Impossible training gepland. Aangezien Maarten en Pascal P. al weken een tafel in de kantine bezet hielden om deze training voor te bespreken en ze samen ook romantisch een vrijdagavond in het materiaal hok hadden doorgebracht, belofte dit veels goed. En dat was ook zo.

Bij de start van de training bleek dat het niet zomaar een training was, maar dat de wereld van ons afhing. Er bleek in het zwembad, wat ineens 40 meter diep was, een onderzeeër gezonken te zijn met een gevaarlijke Plutonium voorraad aan boord. We moesten in twee teams (Alfa en Beta) proberen het Plutonium op een verantwoorde manier te bergen om zo de wereld aan een ramp te helpen ontsnappen.

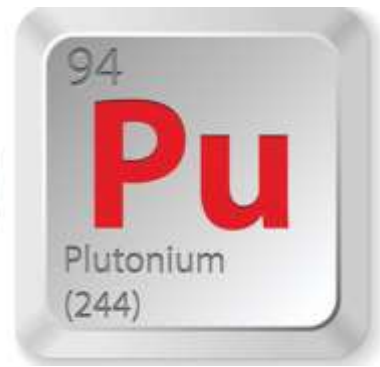
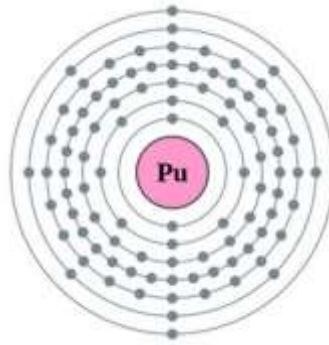
Terwijl we ons nog afvroegen hoe in vredesnaam het zwembad 40 meter diep was geworden en hoe daar nu een (Russische?) onderzeeër in terecht was gekomen, moesten we aan de gang. Om het geheel een beetje in goede banen te leiden, was de reddingsoperatie in stukken verdeeld waar we bij elk stuk onderwater een opdrachten kaart kregen en deze moesten uitvoeren.

De missie begon dat we eerst de onderzeeër in moesten, dit ging door via een ronde kooi van gaas naar binnen te zwemmen (waarbij overigens opviel dat 40 meter bijna net zo diep is als 2 meter).

Eenmaal binnen moesten we via een set ringen naar de wapenkamer zwemmen. In de wapenkamer lagen torpedo's (zilver geverfde limonade flesjes). Deze torpedo's moesten vol geblazen worden (met lucht) en via een lanceerbuis afschoten worden in een emmer. Hierdoor kwam via een touw aan de andere kant van het zwembad de levensgevaarlijke Plutonium voorraad vrij (waarom die Russen dit zo verzonnen heb, snap ik nog steeds niet helemaal, maar het was wel ingenieus).

Om bij het Plutonium te komen moesten we het touw volgen (wat schijnbaar ineens de ankerlijn was). Aangekomen aan het einde van de anker bleek het levensgevaarlijke Plutonium door de Russen opgeborgen te zijn in een speciale plastic zak.

Het Plutonium (wat verdraaid veel op pingpong balletjes leek) moest met een stuk special gereedschap (wat verdraaid veel leek op een plastic camping lepel) uit de zak gehaald worden. en vervoerd worden naar speciaal vat wat aan de andere kant van de onderzeeër lag (lekker logisch van die Russen?). Dit was uiteraard levensgevaarlijk, maar ja het was de opdracht en als een goed commando team deden we wat ons opgedragen werd (1 van de redenen dat ik niet in het leger zit).

Het Plutoniumvat moest vervolgens op een speciale manier doorgegeven worden om het te ontsmetten (door een aantal zwevende gaten). Hierna mochten we eindelijk afscheid nemen van het levensgevaarlijke Plutonium, dit door het Plutonium door een aantal pvc buizen te transporteren naar een andere zak, die dan naar de oppervlakte ging, waar een andere team dan het Plutonium zou oppikken. De Russen hadden dit schijnbaar zelf niet geprobeerd, want het Plutonium bleef namelijk steeds hangen in de bochten (dat kwam waarschijnlijk ook omdat we er lucht in hadden geblazen).

Hiermee was onze missie afgelopen en de wereld gered.....

Pascal Gunneweg

Lang niet iedere marinier is geschikt voor de 'kikkeropleiding' MARSOF

Langdurige duiken die je verkleumen tot op het bot. Bij diepe duisternis in je eentje lange afstanden zwemmen op volle zee. Bij herhaling onderwater ontsnappen uit een onderzeeboot en maar liefst 100 kilometer kajakken. Wie stilstaat bij wat een MARSOF-kikker-in-opleiding moet ontberen, kan niet anders dan ontzag hebben voor de dappere doorzetters die na anderhalf jaar afzien de eindstreep halen.

Commandant Korps Mariniers brigadegeneraal der mariniers Jeff MacMootry bracht persoonlijk zijn waardering over aan de 4 Belgische en 2 Nederlandse – recent met lof geslaagde – kikkers. Aan de hoogste baas kwam de eer toe hen het brevet met bijbehorend onderscheidingsteken uit te reiken van de opleiding die binnen de krijgsmacht bijna geen gelijke kent. “Bij deze mannen valt er nu een zware last van de schouders”, weet adjudant van de mariniers en instructeur Berend zeker. Anderhalf jaar geleden begon de opleiding met ruim 100 kerels in de voorselectie. Er bleven er slechts 6 van over.

Commandant Korps Mariniers brigadegeneraal Jeff MacMootry mocht bij de kikkers het felbegeerde insigne opspelden. Hoor je hier eenmaal bij, dan is de saamhorigheid groot

Berend is blij met de personele aanwas, van wie de 2 Nederlandse zeesoldaten de geledingen van de MARSOF gaan versterken. Generaal-majoor Theo ten Haaf (KLu) toonde zich daarover eveneens opgetogen: “Van deze mannen gaan we in de toekomst veel plezier hebben”, zei de commandant Special Operations Command (SOCOM) in zijn speech. Als dé man van het SOCOM zwaait Ten Haaf de scepter over alle speciale operaties van de

krijgsmacht. Daarin spelen de SF-duikers (Special Forces) een veelzijdige rol. Sowieso zijn zij het geëigende middel bij een inzet in of bij waterrijke gebieden. Daarnaast kunnen de maritieme contraterreur-specialisten iedere instap in ieder verdacht pand aan.

Breed inzetten en opleiden

Om de operators breed in te kunnen zetten, worden ze breed opgeleid. “Iedere marinier die kikker wil worden, rondt eerst de volledige NLMARSOF-opleiding af en begint daarna met de 14 wekenlange contraterreur-opleiding”, vertelt hoofd opleiding kapitein der mariniers Rik. Tactisch in een gebouw opereren, optreden in verstedelijkt gebied, het *boarden* van booreilanden, duurzwemmen (4 kilometer) om ongezien een object te naderen. Ook met goed gevolg de Nationale Interventie Opleiding afleggen, hoort erbij. Voor wie aan de eisen voldoet, begint aansluitend de kikvorsman-leerlijn. Na leren werken met perslucht (6 weken) krijgen kandidaten de *ins & outs* van de zogenoemde *rebreather* (4 weken) bijgebracht. Dit is een duikset die – om onzichtbaar te blijven – geen luchtballen produceert. Rik: “Voor het uitvoeren van speciale operaties is deze apparatuur essentieel.” Aansluitend beginnen kandidaten aan de 12 weken durende kikvorsman-opleiding.

Binnen de teams is de kameraadschap zeer groot.

'Om het hen extra moeilijk te maken, laten we de mannen half opgebrand aan de Grote Spierbal beginnen'

Uitputting grote vijand

Kenmerkend voor de kikvorsmanopleiding – onder auspiciën van de Defensie Duikschool (DDS) – zijn de regelmatig voorkomende fysieke momenten. Klapstuk is ‘de Grote Spierbal’, een testfase van een week bijna aan het einde van de opleiding. Daarin moeten de kandidaten onder meer 10 kilometer oppervlaktezwemmen met uitrusting en 100 kilometer kajakken. Dit keer peddelden ze een deel van het parcours van de Elfstedentocht weg. “Om het hen extra moeilijk te maken, laten we de mannen half opgebrand aan de Grote Spierbal beginnen”, bekent Berend. “Tussendoor staan hen nog enkele tactische duiken te wachten.” “Grote vijand hierbij is uitputting”, gaat Rik verder. “Ondanks dat ze aan het einde van de opleiding nagenoeg volledig opgebrand zijn, moeten ze aantonen nog steeds veilig een 3-uursduik te kunnen maken.”

De opleiding wordt afgesloten met een eindoefening, waarin veel tactische en operationele aspecten zijn verwerkt en het teamoptreden centraal staat. Berend: “We weten pas echt wat we aan deze mannen hebben als we hen tot het uiterste testen. Hoe is de teamspirit dan? Hoe is dan het opofferingsvermogen binnen het team? Krijgt de opdracht nog steeds de hoogste prioriteit en worden er nog steeds weloverwogen beslissingen genomen?”

Na dagen van uitputting zijn de denkprocessen in deze situaties anders dan vanuit je luie stoel.”

Ook intellect om de juiste afwegingen te maken is onmisbaar

Duiken met een **LARK-duikset** is een vak apart. (Foto: SM Maartje Roos)

Presteren op het toppunt van hun kunnen

Dat de lat heel erg hoog ligt, blijkt ook tijdens de duikmedische keuring in Amsterdam. Al te vaak voldoen supergezonde kerels toch niet aan de eisen die de marine op dit gebied stelt. Tijdens de opleiding blijkt vaak dat niet iedereen zich even prettig voelt onderwater. Moment van de waarheid hiervoor is de eerste nachtduik met kompas en *rebreather*. Instructeurs van de Opleidingseenheid Speciale Operatie monitoren, coachen en beoordelen de aspiranten daarbij intensief op competenties als verantwoordelijkheid, actie-intelligentie, betrouwbaarheid, saamhorigheid en veiligheidsbewustzijn. In Amsterdam wacht cursisten naast de duikmedische ook een psychologische keuring.

Maar de opleiding tot kikker draait niet alleen om een goede fysiek en de juiste instelling. Ook op het juiste moment de juiste afwegingen maken, hoort erbij. Vooral op het gebied van veiligheid. Met de *rebreather* kan veel misgaan. Vergeet je onder stress enkele schroefjes aan te draaien, dan kunnen er luchtbellens ontstaan waardoor je je positie prijsgeeft. Ook vergiftiging en inwendige brandwonden, door het inademen van stoffen die juist vorming van luchtbellens moeten tegengaan, liggen op de loer. Niet zo vreemd dat binnen de DDS zeer hoge eisen aan SF-duikers worden gesteld. “Deze mannen zijn niet zomaar pionnetjes”, gaat Berend een stapje verder. “Ze zijn in staat op strategisch niveau het verschil te maken. Tijdens de opleiding laten we daarom niets aan het toeval over. Onder alle omstandigheden moeten kandidaten in staat zijn op het toppunt van hun kunnen te presteren. Punt!”

**Wijzigingen in email adressen gaarne doorgeven
aan Adri Broersen.**

Gaarne uw kopij en duikfoto's voor 10 mei

emailen naar MaxMersel@gmail.com

De lokale documentaireserie 'Ecosplash The Blue Connection' gaat over het mariene milieu van de drie eilanden. FOTO'S CURAÇAO FOOTPRINT FOUNDATION

Nieuwe natuurserie over mariene milieu

Van een onzer verslaggevers

WILLEMSTAD - TeleCuraçao zal vanaf aanstaande maandag een nieuwe natuurserie uitzenden. De lokale documentaireserie 'Ecosplash The Blue Connection' gaat over het mariene milieu van de drie eilanden en zal om 19.30 uur in première gaan voor het publiek.

De ABC-eilanden zijn volgens de makers, Curaçao Footprint Foundation, door de mens gescheiden met grenzen, maar in de zee onlosmakelijk aan elkaar verbonden. De serie bestaat in totaal uit zes afleveringen van ongeveer 25 minuten, met in elke aflevering een ander onderwerp waaronder de geologie van de eilanden Curaçao, Bonaire en Aruba, het leven tussen de mangroven, zeegrasvelden en koraalriffen. Tevens besteedt de serie aandacht aan de manier waarop mensen op de eilanden met deze mariene milieus omgaan.

De serie is gefinancierd door het Prins Bernhard Cultuur Fonds Caribisch Gebied en is geheel lokaal geproduceerd door de Curaçao Footprint Foundation met de hulp en medewerking van een groot aantal supporters. Alle afleveringen zijn in het Papiaments ingesproken.

„De serie is bedoeld voor iedereen die op Curaçao woont, om op een 'natgeo'-achtige ma-

nier kennis te maken met de natuur van onze eigen tropische kusten. Een wereld die helaas voor veel mensen nog volstrekt onbekend is”, aldus directeur van de stichting Leon Pors. „Het gaat niet goed met het leven in de zee en we zullen alles op alles moeten zetten om het kleine beetje koraalrif, mangrove en zeegras dat er nog is te behouden. Onbekend maakt nou eenmaal onbeminde, en met deze serie hopen we de liefde voor het leven in de zee terug te brengen.

Dat is ook de reden waarom we gekozen hebben om de serie geheel in het Papiaments te brengen.”

Het is ook de bedoeling dat deze serie in het lokale onderwijs wordt gebruikt tijdens de natuurlessen. De afleveringen worden ook online geplaatst met Nederlandse ondertiteling, zodat een breder publiek ernaar kan kijken. Voordat het zover is wordt de gehele serie eerst op televisie getoond; elke maandag om 19.30 uur.

Advertentie

Douane
CURAÇAO

Verbouwing Douane Curaçao Sha I Lio Caprileskade.

In verband met de verbouwing van het Douanekantoor te Punda op het adres Sha i Lio Caprileskade z/n, zullen op 19 februari 2018 alle afdelingen met uitzondering van het Maritiem en Surveillance team verhuizen naar Pietermaai 25.

Het Maritiem en Surveillance team zal op 19 februari 2018 verhuizen naar het Kantoor te Scharloo Grote Werf. Alle contactnummers blijven hetzelfde.

De Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen,

